

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/32/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5818202330
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5818202330.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu, v právnej veci žalobcu JUDr. Q. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom T., W. XXXX/XX, doručovacia adresa V., M. R. M. XX/A, proti žalovanému Ing. Q. N., nar. X.X.XXXX, bytom N., H. XXX/X, o zaplatenie 30.000 eur s príslušenstvom, na základe odvolania žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 11C/55/2018-208 zo dňa 9. decembra 2021 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e vo výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi 30.000 eur spolu s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 29.500 eur odo dňa 1.7.2017 do zaplatenia a vo výroku o nároku na náhradu trov konania.

O d m i e t a odvolanie žalovaného proti výroku rozsudku okresného súdu o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti.

Žalobca m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov tohto odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 30.000 eur spolu s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 29.500 eur od 1.7.2017 do zaplatenia a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Konštatoval, že vzťah medzi stranami, z ktorého si žalobca vyvodzuje svoj nárok, nebol vzťahom spotrebiteľským. Pri spáchaní trestného činu, za ktorý bol žalovaný stíhaný v konaní, v ktorom ho zastupoval žalobca, totiž konal žalovaný ako konateľ obchodnej spoločnosti, resp. jej vedúci pracovník a súčasne trestný čin bol spáchaný pri sledovaní záujmov danej spoločnosti. Potom ani následný vzťah pri poskytovaní právnej pomoci v trestnom konaní nemožno hodnotiť ako spotrebiteľský.

2. Okresný súd východiskovo uzavrel, že uplatnený nárok nie je premlčaný. Dotknutá trestná vec bola právoplatne ukončená dňa 11.5.2017, od ktorého dátumu začala plynúť trojročná premlčacia doba. Žaloba bola síce na okresný súd doručená až 12.5.2017, ale v dôsledku zákona č. 62/2020 Z.z. v čase od 27.3.2020 do 30.4.2020 (35 dní) neplynuli premlčacie doby. To znamená, že z pohľadu eventuality premlčania nároku ide o včas podanú žalobu. Okresný súd dodal, že vzhľadom na uplatnenie úroku z omeškania od 1.7.2017 (podaním na súd 29.6.2020), nie je premlčaný nárok ani v časti jeho príslušenstva.

3. Nebolo sporné, že žalobca zastupoval žalovaného ako advokát v rámci trestného konania vedeného (v štádiu pred súdom) na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 2T/21/2015. Na základe odporu žalovaného proti prvotne vydanému platobnému rozsahu bola nesporná tiež skutočnosť, že žalovaný vlastnoručne podpísal listiny s názvom „Splnomocnenie“ z 24.11.2014 a „Súhlas so substitučným zastúpením v trestnom konaní“ z 10.4.2017. Neskoršie spochybňovanie podpisu týchto listín žalovaným hodnotil

okresný súd iba za účelové. Obdobne tak neskoršie spochybňovanie kvality právnych služieb v rámci trestného konania, čo sa aj vzhľadom na jeho výsledok nejavilo ako opodstatnený argument. Spornou zostala otázka, či bola uzavretá dohoda o cene poskytovanej právnej služby, nakoľko listinu - splnomocnenie z 24.11.2014 - nemožno považovať za takúto dohodu.

4. Okresný súd vo vzťahu k spôsobilosti žalovaného robiť právne úkony poukazoval na to, že žalovaný od roku 1998 je nepretržite konateľom obchodnej spoločnosti, ktorej ročné príjmy sú takmer jeden milión eur a zamestnáva cca 30 osôb. Jednoznačne tak je žalovaný osobou spôsobilou na uzatváranie dohôd, chápanie ich obsahu a tiež mu je zrejme povinnosť listiny pred ich podpisom prečítať. Doplnil, že v rámci pojednávania žalovaný čítal výlučne bez okuliarov a pokiaľ tvrdil, že sa mu zrak zlepšil po očkovaní proti ochoreniu covid-19, označil okresný súd takéto tvrdenie až za absurdné, navyše žalovaným nijako nepodložené. V spojitosti s tým, že splnomocnenie z 24.11.2014 má len štyri odseky a spolu päť viet, tvrdenia žalovaného, že si sumu odmeny nevšimol, považoval za nedôveryhodné; obdobne tak vo vzťahu k súhlasu so substitúciou z 10.4.2017, ktorá má štyri odseky. Navyše, podobným spôsobom bola odmena za zastúpenie vyjadrená i v rámci ďalších/iných vzťahov zastupovania medzi žalobcom a žalovaným. Okresný súd priebežne zhrnul, že dotknuté listiny vyhotovoval žalobca, avšak žalovaný ich podpisom vyjadril súhlas s ich obsahom.

5. Pokiaľ sa v trestnom spise nachádza obsahovo iné splnomocnenie, okresný súd konštatoval, že ide o splnomocnenie určené na zastupovanie len v trestnom konaní. Tvrdenie žalovaného o tom, že sa o odmene za zastupovanie mali dohodnúť až po ukončení zastupovania, boli v rozpore s tým, že žalovaný dodatočne vo viacerých právnych veciach, kde ho zastupoval žalobca, minimálne deklaroval výšku odmeny. V súdnej veci dokonca dva krát podpisoval listinu s takýmto obsahom, ktoré deklarovanie je dôkazom o existencii ústnej dohody medzi stranami. Okresný súd doplnil, že dotknuté ustanovenie je možné považovať aj za kumulatívnu nováciu (§ 516 ods. 1 Obč. zák.) a použitý minulý čas poukazuje na to, že strany písomne upresňujú svoje vzájomné vzťahy. Mal za to, že v prípade už skôr uskutočnených ústnych dohôd, práve toto je spôsob, akým strany môžu odstrániť svoje pochybnosti o obsahu vzájomných záväzkov. Nadväzne určujúco uzavrel, že listinami z 24.11.2014 a 10.4.2017 bola nepriamo preukázaná existencia predchádzajúcej ústnej dohody. Dodal, že zákon o advokácii, ani Občiansky zákonník nevyžadujú pre platnosť takejto dohody jej písomnú formu.

6. Okresný súd uviedol, že ak by aj žiaden z právnych úkonov týkajúcich sa odmeny za zastupovanie nebol právne dokonalý, deklarovanie výšky odmeny by žalovaný opakovane úmyselne uvádzal žalobcu do omylu. Obdobným spôsobom pritom žalovaný postupoval aj v prípade vecí prejednávanych na tamajšom súde pod sp. zn. 12C/55/2018 a 7C/51/2018. Takéto konanie je jednoznačne konaním v rozpore s dobrými mravmi a nemôže preto požívať právnu ochranu. Pri posúdení súladu výšky dohodnutej odmeny s dobrými mravmi okresný súd vychádzal z výšky škody uplatňovanej v trestnom konaní, vyjadrenej v obžalobe sumou 399.776,64 eur; k čomu je potrebné pripočítať ešte aj ďalšie náklady a ekonomické straty. Následne dohodnutú výšku odmeny nepovažoval za neadekvátnu a teda nesúladnú s dobrými mravmi.

7. V súvislosti s tvrdením žalovaného, že za právne zastupovanie dal žalobcovi 100 balíkov sena v hodnote 4.000 eur, ako aj poskytol ďalšie vecné plnenia, okresný súd konštatoval, že tieto nároky vylúčil na samostatné konanie už uznesením z 9.7.2019. Doplnil, že dotknuté balíky sena neboli vlastníctvom žalovaného, ale spoločnosti Agromajetok, s.r.o. Nakoľko žalovaný sa so svojim dlhom ocitol v omeškaní, zaťažuje ho i povinnosť zaplatiť súvisiace úroky z omeškania. Tieto si žalobca uplatňoval vo výške 8% ročne, ktorú neodôvodnil a ktorá nevyplýva ani z právneho poriadku. V jeho zmysle má žalobca nárok na úrok z omeškania len v zákonnej výške 5% ročne; práve v dotknutej prevyšujúcej časti bola žaloba zamietnutá. Okresný súd nevykonal dokazovanie písomným podaním Ing. A., nakoľko ten nemal v konaní žiadne procesné postavenie; v pozícii svedka by bol menovaný neprípustný, keďže sa zúčastnil pojednávania dňa 11.11.2021 ako verejnosť. O trovách konania rozhodol okresný súd tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na ich náhradu v rozsahu 80%, keď zohľadnil mieru neúspechu žalobcu v otázke príslušenstva vyčísleného do dňa vyhlásenia napadnutého rozsudku.

8. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že žaloba bude v celom rozsahu zamietnutá. Napadnutý rozsudok považoval za arbitrárne a nezákonné rozhodnutie. Okresný súd nerešpektoval rozhodnutie odvolacieho súdu v obdobnej veci (sp. zn. Krajského súdu v Žiline 9Co/274/2019), v ktorom bolo konštatované, že ak nie je medzi advokátom a klientom uzatvorená dohoda, patrí advokátovi len tarifná odmena. Zároveň v dotknutej veci odvolací súd uviedol, že zákonná úprava predpokladá samostatnú dohodu o odmene a podpis na plnej moci je len na zastupovanie (v danom prípade v dovolacom konaní), ale nemôže byť dohodou o zmluvnej odmene. V tejto spojitosti žalovaný dodal, že ak by bolo možné dohodnúť v plnomocnenstve aj odmenu, „na čo by

potom bola“ celá druhá časť vyhlášky č. 655/2004 Z.z. nazvaná Odmena advokáta a osobitne jej prvá hlava s názvom Zmluvná odmena.

9. Poukazoval na to, že žalobca nemá k dispozícii žiadne iné listiny (okrem splnomocnenia z 24.11.2014), ktorými by mohol preukázať opodstatnenosť svojho nároku. Nepredložil ani faktúru vystavenú na meno žalovaného/klienta. Podľa odvolateľa je za takejto situácie „absurdné“, že žalobca ako osoba znala práva (advokát), podá žalobu na súd. Priznanie takto žalovanej odmeny je podľa odvolateľa v hrubom rozpore s ustanoveniami zákona o advokácii, zákona o účtovníctve a tiež v rozpore s dobrými mravmi. Dodal, že pri dohode o zmluvnej odmene je potrebné dohodnúť nielen sumu, ale aj čas splatnosti, resp. za aký výsledok je možné odmenu žiadať.

10. Žalovaný konštatoval, že okresný súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, ale dospel „k zjavne nesprávnemu právnemu záveru“; v danej súvislosti citoval z rozhodnutia najvyššieho súdu v inej veci konštatovania týkajúce sa vymedzenia pojmu (nesprávne) právne posúdenie. Nerozumel úvahám okresného súdu v bodoch 17. a 18. odôvodnenia napadnutého rozsudku, keďže jeho spôsobilosť na právne úkony, ako aj tvrdenie, že úmyselne uvádzal žalobcu do omylu (ktoré je aj nepravdivé) „nijako nesúvisia so žalovanou sumou“. Obdobne nechápal závery okresného súdu, že medzi stranami nejde o spotrebiteľský vzťah, keď tento je upravený samostatným zákonom o advokácii a súvisiacou vyhláškou o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, „čo je právna norma evidentne lex specialis“. Hoci okresný súd správne skonštatoval, že spornou je otázka, či bola uzatvorená dohoda o cene poskytnutej právnej služby, priznaním uplatňovaného nároku veľmi oslabil vieru žalovaného ako občana v spravodlivosť.

11. Žalobca žiadal napadnutý rozsudok potvrdiť a odvolanie žalovaného zamietnuť. Uviedol, že okresný súd rozhodol v súlade s predchádzajúcim zrušujúcim rozhodnutím odvolacieho súdu (sp. zn. Krajského súdu v Žiline 10Co/266/2019), vrátane záverov týkajúcich sa dohody o odmene za zastupovanie (napr. že táto nemusí mať písomnú formu). Stotožňoval sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, v ktorom sa okresný súd - okrem iného - vyporiadal aj s obranou žalovaného ohľadne jeho schopnosti čítania písomností bez, resp. s okuliarmi.

12. Žalobca konštatoval, že uznesenie Krajského súdu Žilina sp. zn. 9Co/274/2019 bolo vydané v inej veci, ktorá stále nie je právoplatne uzavretá. Označené uznesenie je pritom v rozpore i s ďalším rozhodnutím odvolacieho súdu (sp. zn. Krajského súdu v Žiline 10Co/15/2020), v ktorom nebola spochybnená platnosť dohody advokáta o odmene za právne služby aj za situácie, že sa „tento údaj“ nachádza na plnomocenstve. Zopakoval, že so žalovaným bol vždy vopred ústne dohodnutý predmet právnych služieb a ich cena. Všetky súvisiace listiny si žalovaný starostlivo prečítal a vlastnoručne ich podpísal, nikdy mu nebolo niečo nejasné a nežiadal ani poskytnutie bližšieho/dodatočného vysvetlenia.

13. Na predmetné vyjadrenie k (jeho) odvolaniu už žalovaný písomne nereagoval.

14. Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov vymedzených v odvolaní (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP) a po vykonaní pojednávania, vrátane doplnenia, resp. zopakovania dokazovania (§ 385 ods. 1 CSP) napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil vo výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 30.000 eur spolu s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 29.500 eur od 1.7.2017 do zaplatenia.

15. Vo vzťahu k výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti krajský súd odvolanie žalobcu odmietol. V zmysle § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Je pritom jednoznačné, že predmetný zamietajúci výrok je (čiastkovým) rozhodnutím vydaným v prospech žalovaného, nakoľko v dotknutom rozsahu bol nárok, voči nemu uplatňovaný žalobcom, zamietnutý. Nadväzne žalovaný nie je subjektívne oprávnený podať odvolanie proti výroku rozsudku okresného súdu o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti, z ktorého titulu muselo byť v zmysle § 386 písm. b/ CSP v tejto časti odvolanie odmietnuté ako podané neoprávnenou osobou.

16. V zmysle § 391 ods. 2 CSP nie sú pre prvoinštančný súd konajúci v posudzovanom prípade závažné úvahy a závery vyslovené odvolacím súdom v inej veci - sp. zn. Krajského súdu v Žiline 9Co/274/2019. Na uvedenom nič nemení fakt, že v oboch konaniach ide o totožné sporiace sa subjekty, dokonca s rovnakými procesnými pozíciami a že predmetom sporu v nich je nárok žalobcu na zaplatenie odmeny/odplaty za poskytovanie právnych služieb, vrátane nemalej podobnosti skutkových tvrdení strán. Označené rozhodnutie odvolacieho súdu v inej veci nepredstavuje v zmysle článku 2 ods. 2 Základných princípov CSP ani rozhodnutie najvyššej súdnej authority a tiež ani iné rozhodnutie v zmysle § 193 CSP, ktorým by súdy konajúce v prejednávanej veci boli viazané.

17. To znamená, že neopodstatnenou je odvolacia námietka žalovaného, podľa ktorej mal okresný súd rešpektovať dotknuté rozhodnutie odvolacieho súdu v inej veci. Právnymi názormi, ktorými bol okresný súd podľa § 391 ods. 2 CSP viazaný, boli právne názory konštatované v uznesení Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/266/2019 z 30.6.2020. Pre úplnosť je namieste uviesť, že v aktuálne posudzovanom rozhodnutí, ako i v procesnom postupe bezprostredne predchádzajúcom jeho vydaniu, okresný súd závery odvolacieho súdu rešpektoval.

18. Bez ohľadu na nedôvodnosť rozoberanej odvolacej námietky krajský súd dodáva, že medzi rozhodnutiami Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/274/2019 z 30.1.2020 a „prvým“ odvolacím rozhodnutím v súdnej veci (sp. zn. 10Co/266/2019 z 30.6.2020) nie sú dané zásadnejšie rozdiely. Naopak, z oboch je zrejmé, že dohoda o zmluvnej odmene advokáta nemusí mať písomnú formu a že je nevyhnutné ustáliť, či v konkrétnom prípade došlo k uzavretiu takejto dohody medzi stranami, pričom len púhy odkaz na obsah plnomocenstva/ /splnomocnenia, ktoré prioritne slúži na preukázanie oprávnenia advokáta zastupovať klienta, je v danom smere nedostatočný.

19. Ustanovenia § 2 až § 8 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. (prvá hlava druhej časti danej vyhlášky) neobsahujú nielen žiadnu úpravu týkajúcu sa samotnej formy dojednania zmluvnej odmeny, ale ani úpravy ohľadne toho, kde - v rámci akej písomnosti - môže byť zahrnutá dohoda o zmluvnej odmene, resp. môže byť obsiahnuté konštatovanie o jej dojednaní. Nadväzne nemá relevantnosť tvrdenie žalovaného o „nadbytočnosti“ (slovami odvolateľa „na čo by bola...“) dotknutých ustanovení, pokiaľ by bolo možné súčasne a v rámci jednej písomnosti uzavrieť dohodu o zastupovaní i dohodu o zmluvnej odmene.

20. Žalovaný len veľmi všeobecne (bez uvedenia akýchkoľvek ustanovení) tvrdí, že priznanie odmeny žalobcovi je „v hrubom rozpore“ so zákonom o advokácii. K tomuto maximálne nekonkrétnemu právnemu vyjadreniu neposkytuje ani aspoň jedinečné (vlastné iba a len súdnej veci) skutkové tvrdenia, ktoré by umožňovali vykonať posúdenie súladu žalobcovi priznanej zmluvnej odmeny s dotknutým zákonom. Uvedené konštatovanie rovnako platí aj o námietke rozpornosti s dobrými mravmi a so zákonom o účtovníctve. Z celkového kontextu odvolania dotknuté všeobecné vyjadrenia/tvrdenia vyznievajú iba ako súčasť prejavu subjektívneho nesúhlasu s výsledkom sporu, ktorý nesúhlas však v danom smere nie je podporený konkrétnou (proti)argumentáciou.

21. Nezodpovedá procesu dokazovania, ktoré samotný odvolateľ označuje za vykonané okresným súdom v dostatočnom rozsahu, jeho tvrdenie, že okrem splnomocnenia z 24.11.2014 nemá žalobca k dispozícii žiadnu inú listinu, ktorou by mohol preukázať opodstatnenosť jeho nároku. Ďalšou listinou obsahujúcou konštatovanie o dohodnutej cene obhajoby (inými slovami o zmluvnej odmene) je súhlas so substitučným zastúpením v trestnom konaní z 10.4.2017 podpísaný žalovaným, ktorý dokument žalovaný v rámci odvolania vôbec nespochybňuje; neuvádza vo vzťahu k nemu žiadnu skutkovú či právnu námietku.

22. Krajský súd sa nestotožnil so záverom okresného súdu, že v prípade právneho vzťahu zastúpenia žalovaného v trestnom konaní žalobcom nebol žalovaný v pozícii spotrebiteľa právnej služby. Je nepochybné, že žalovaný bol stíhaný ako fyzická osoba a ako fyzická osoba uzavrel i zmluvu o právnom zastúpení, t.j. vstúpil do vzťahu so žalobcom - subjektom poskytujúcim právne služby na základe zákonom definovanej licencie, na základe výkonu advokátskej činnosti. Okolnosť, že skutku, pre ktorý bolo trestné stíhanie vedené, sa žalovaný dopustil v rámci výkonu funkcie konateľa obchodnej spoločnosti, resp. ako jeho riadiaci pracovník, nie je v danom smere osobitnejšie významná.

23. V rozoberanej súvislosti je nutné dôsledne vnímať aj celkové znenie zákonnej normy - § 18 ods. 4 zákona o advokácii. Ten nehovorí o klientovi, ktorý je spotrebiteľom, ale používa termín „klient, ktorý je spotrebiteľom právnej služby“; čo je výrazne širší kontext. Charakter spotrebiteľa totiž viaže nie na vzťah, v súvislosti s ktorým potreba právneho zastúpenia vyvstala (t.j. na záležitosť, v ktorej má byť klient zastupovaný), ale na samotný vzťah poskytovania právnej služby a v tom žalovaný v posudzovanej záležitosti jednoznačne vystupoval ako fyzická osoba mimo predmet výkonu podnikania, t.j. ako spotrebiteľ právnej služby. V dotknutom duchu sa odvolací súd/senát vyslovil aj v inej sporovej veci žalobcu a žalovaného - rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/15/2020 z 30.9.2020 (sp. zn. Okresného súdu Námestovo 7C/51/2018).

24. Uvedený odlišný záver odvolacieho súdu však zásadným spôsobom nezmenil podstatu posudzovaného sporu. Tá naďalej spočívala v diametrálne odlišných tvrdeniach sporových strán o

uzavretí a naproti tomu neuzavretí dohody o zmluvnej odmene vo výške 30.000 eur za zastupovanie v predmetnej trestnej veci. Práve vzhľadom na túto absolútne protichodnú skutkovú argumentáciu strán krajský súd i sám vykonal, resp. zopakoval dokazovanie.

25. V jeho rámci z výsluchu strán bolo preukázané (zhodne stranami tvrdené), že to bol žalovaný, kto oslovil žalobcu so žiadosťou o právnu pomoc/službu, že rokovanie prebehlo v priestoroch firmy/obchodnej spoločnosti, ktorej je žalovaný konateľom, že žalobca naformuloval znenie splnomocnenia z 24.11.2014, že toto bolo stranami podpísané a že ešte v ten deň „sa išlo“ na políciu. Uvedené korešponduje i s obsahom trestného spisu, keď z prezenčnej pečiatky Okresného riaditeľstva PZ v Martine je zrejmé, že splnomocnenie bolo doručené/predložené dňa 24.11.2014 a tiež bolo dohodnuté štúdium spisu advokátom, ktoré i prebehlo dňa 25.11.2014 (č.l. 13, 14, resp. 163 spisu Okresného súdu Martin 2T/21/2015).

26. Z pohľadu pravdivosti vyjadrení sporových strán tieto zistenia značne znižujú vierohodnosť tvrdení žalovaného. Ten totiž v odpore proti pôvodne vydanému platobnému rozsahu tvrdil, že splnomocnenie podpisoval v nočných hodinách o 23.00 hod. bez predchádzajúceho rokovania. Žalobca zároveň vysvetlil, prečo splnomocnenie založené v trestnom spise neobsahuje pasáž týkajúcu sa dojednanej zmluvnej odmeny. Keďže v daný deň 24.11.2014 sa skutočne ponáhľali na políciu, v rýchlosti zabudli so sebou so sídla spoločnosti, ktorej je žalovaný konateľom, vziať podpísanie splnomocnenie, z ktorého titulu žalobca vyhotovil tú veľmi stručnú verziu plnomocnenstva, ktorá je založená v trestnom spise, ktorá však bola dostatočná z hľadiska jeho oprávnenia zastupovať/obhajovať žalovaného v pozícii obvineného. Predmetné skutkové tvrdenia žalovaný žiadnym spôsobom nenamietal. Rovnako tak nespochybňoval vyjadrenie žalobcu, že bezprostredne on vypracoval odvolanie v trestnej veci, ktoré bolo žalovaným „len“ podpísané a podané.

27. Bez ohľadu na to, že žalovaný - ako už je uvedené vyššie - v odvolaní nespochybňoval ďalšiu písomnosť, a to súhlas so substitučným zastúpením v trestnom konaní z 10.4.2017, žalobca tiež zdôvodnil, prečo dotknutá listina nie je súčasťou trestného spisu. S poukazom na to, že verejné zasadnutie odvolacieho „trestného“ súdu, pre účely ktorého bol súhlas vyhotovený, sa pre prekážku na strane súdu neuskutočnilo, nebolo substitútom ani zakladané do (trestného) spisu. Rovnako táto okolnosť korešponduje s obsahom spisového materiálu v trestnej veci.

28. Krajský súd nadväzne konštatuje, že je vecne opodstatneným záver okresného súdu, že listinami z 24.11.2014 a 10.4.2017, ktoré obsahujú výslovné konštatovanie o dojednaní zmluvnej odmeny za zastupovanie v trestnej veci vo výške 30.000 eur, je nepriamo preukázaná existencia takejto predošlej ústnej dohody strán. Okresný súd náležite poukázal i na stručnosť obsahu daných písomností, v ktorých - navyše - suma 30.000 eur je jediným finančným číselným údajom. V danej spojitosti je plne primeraným (a nie nesúvisiacim s vecou, ako uvádza v odvolaní žalovaný) zdôraznenie širších súvislostí viažucich sa k osobe žalovaného, t.j., že ide nielen o fyzickú osobu plne spôsobilú na právne úkony, ale aj o osobu dlhodobo vykonávajúcu pomerne kvalifikovanú činnosť pri riadení obchodnej spoločnosti so výrazným materiálnym i personálnym substrátom. Následne značne účelovo vyznieva obrana žalovaného, že písomnosti nečítal, resp., že si uvedenie sumy 30.000 eur na dotknutých listinách nevšimol. Krajský súd len pripomína/opakuje, že argument o podpisovaní splnomocnenia v neskorých večerných až nočných hodinách bol na pojednávaní odvolacieho súdu vyvrátený aj vyjadrením samotného žalovaného.

29. Nepresvedčivým bolo i tvrdenie žalovaného, že o odmene za zastupovanie sa malo jednáť až po ukončení zastupovania. Nielenže by vo všeobecnosti išlo o absolútne neštandardný spôsob dojednávania odplaty za poskytovanie (akýchkoľvek) služieb, ale žalovaný k nemu neuvádza ani skutkové podrobnosti, ktoré by takýto postup dojednávania odmeny mali potvrdzovať a zároveň je uvedené v protiklade s ďalšími/inými vlastnými vyjadreniami žalovaného. Ak by sa o odmene za právne služby malo rokovať až po jej poskytnutí, prečo by už v priebehu zastupovania poskytoval žalovaný plnenia (predovšetkým vozenie žalobcu na rôzne stretnutia a rokovania), ktoré sám žalovaný opakovane označoval ako protiplnenia za právne služby.

30. Rovnako listina, resp. jej fotokópia predložená žalovaným až v odvolacom štádiu - výber v hotovosti z účtu vo M., a.s. z roku 2008 - nepreukazuje žiadnu relevantnú skutkovú okolnosť viažucu sa bezprostredne k súdnej veci. Súčasne, bez vymedzenia akýchkoľvek skutkových konkrétností nepreukazuje ani to, že pri danom zastupovaní žalovaného (zrejme ešte advokátom JUDr. V., u ktorého žalovaný pôsobil ako advokátsky koncipient) by mala byť odmena dojednávaná až po ukončení zastupovania.

31. Nedojednanie času splatnosti zmluvnej odmeny bezprostredne v štádiu dohody o tomto spôsobe odplaty za poskytnuté právne služby, čo potvrdil v rámci výsluchu pred odvolacím súdom i žalobca, nemá vplyv na jej platnosť. Jednak bolo výslovne dohodnuté, čo je zrejmé i z textu splnomocnenia, že zastupovanie bude trvať do právoplatného skončenia trestnej veci na súde, a jednak otázka času plnenia záväzku vyplýva zo všeobecných ustanovení § 559 a nasl. Obč. zák. Nakoľko zmluvná odmena bola dohodnutá ako paušálna (§ 5 vyhlášky č. 655/2004 Z.z.), nebola viazaná na určitý výsledok. Navyše, žalovaný v priebehu celého konania ani len netvrdil, že by odmena za zastupovanie mala byť podmienená nejakým konkrétnym výsledkom trestného stíhania voči jeho osobe.

32. Nakoľko odvolacie námietky vymedzené žalovaným, ktorými je odvolací súd viazaný, neboli dôvodné a odvolací súd nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), v preskúmvanej meritórnej časti napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny. V záujme komplexnosti je žiaduce dodať, že viazanosť odvolacieho súdu konkrétnymi odvolacími dôvodmi/námietkami v plnej miere platí aj v sporoch, v ktorých vystupuje spotrebiteľ. Súvisiace zákonné ustanovenia (§ 290 až § 300 CSP) uvedené všeobecné pravidlo žiadnym spôsobom nemodifikujú.

33. Žalovaný síce odvolaním napadol rozsudok okresného súdu v celom rozsahu, ale vo vzťahu k výroku o trovách konania nevymedzil žiadnu konkrétnu námietku. Nadväzne, potvrdenie posudzovaného rozhodnutia v meritórnej časti, od ktorej je výrok o trovách konania priamo závislý, ako i odmietnutie odvolania v časti zvyšnej, zakladá vecnú správnosť aj dotknutého bezprostredne podmieneného výroku o nároku na náhradu trov. Len na okraj krajský súd dopĺňa, že okresný súd náležite aplikoval zásadu pomerného úspechu v spore (§ 255 ods. 2 CSP), pričom zohľadnil tiež výšku príslušenstva ku dňu jeho rozhodovania.

34. O náhrade trov aktuálneho odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP. Odvolateľ - žalovaný nebol v tomto štádiu konania (vôbec) úspešný, keď z pohľadu nároku na náhradu trov konania je potrebné i odmietnutie odvolania vo vzťahu k výroku napadnutého rozsudku o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti hodnotiť ako neúspech odvolateľa. Nadväzne má žalobca voči žalovanému nárok na náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania v (plnom) rozsahu - 100%.

35. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie z dôvodov vymedzených v § 420 a § 421 CSP. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom a dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch vymedzených v § 429 ods. 2 CSP.